

autorka bestsellerů HOLLY WEBBOVÁ

Škola talentů

Cilka
tančí

ilustrace Monique Dongová

bambóok

bamb**oo**k

Škola talentů

Cilka tančí

Holly Webbová
ilustrace Monique Dongová

Těm, kdo se mě pokoušeli učit tančit,
i když neuspěli – HW

Mé rodině, která mi vždy fandí! – MD

~

KAPITOLA PRVNÍ

Cecílie si plní sen

„Zabalila sis všechno?“ zeptala se paní Fojtová nervózně.

„Ano, mami.“ Cecílie ji sotva poslouchala. Byla příliš nadšená, a kromě toho se jí máma ptala už alespoň potřetí.

Cilku dnes poveze maminka autem, protože ji čeká první den v nové škole. Cilka chtěla jít sama, ale když to navrhla, maminku tím jenom rozčílila. Snažila se vysvětlit, že si cestu zjistila, ale máma ani táta nechtěli nic

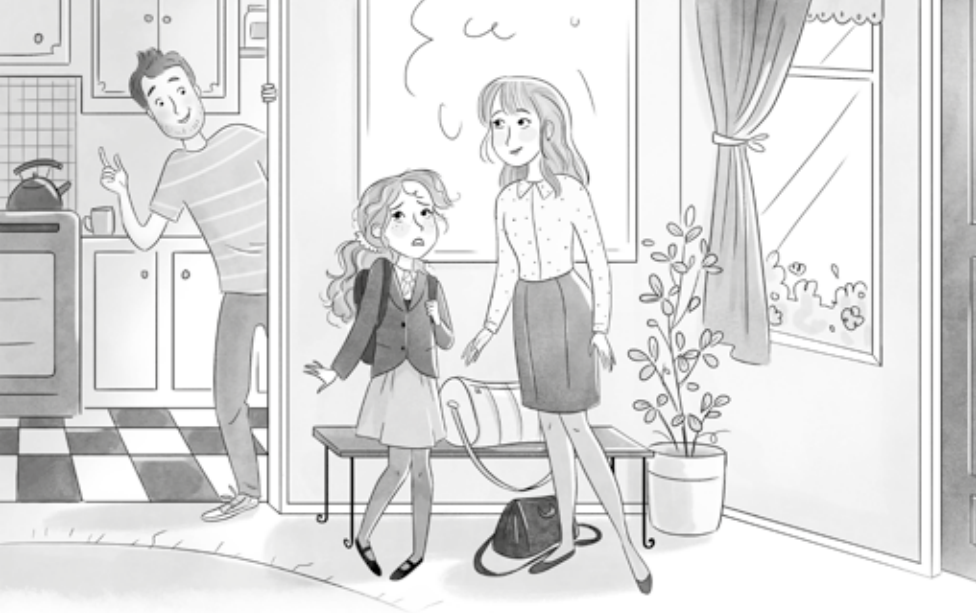
takového slyšet. Byli velmi pyšní, že ji přijali na uměleckou školu, a chtěli se co nejvíce zapojit. Byla zvyklá, že se zapojovali. Chodili na všechna její představení, táta si je dokonce nahrával na telefon. A kdykoli někdo přišel na návštěvu, měl štěstí, pokud se mu podařilo vyhnout pohledu na vystupující tříletou Cilku, v oblečku nemálo podobném rozkvetlé květině.

Cilčin tatínek vystrčil hlavu z kuchyně.

„Natočíš ji, jak vchází dovnitř, že ano?“

„Ne!“ Cilka zaúpěla hrůzou. Ani náhodou! Hlavou jí probleskla hrozivá vidina: všichni ti skvělí žáci, kteří chodí na Uměleckou školu Třpytka, procházejí kolem a zlomyslně se chechtají při pohledu na její maminku, jak natáčí její první kroky směrem ke vchodu do školy. „Tati, ne. Žádné natáčení, žádné fotografování, žádné objímání! A pokud okamžitě neodejdeme, vyrazím sama na metro, protože jinak přijdu pozdě!“

Tento výrok uvedl maminku do stavu okamžité paniky – přesně tak, jak Cilka předpokládala. Aniž by si vzpomněla na klíče od auta, vyběhla ze dveří – natolik ji představa Cilčina pozdního příchodu vyděsila. Cilka jí byla v patách, rozesmátá, s batůžkem, taškou s tanečním oblečením i maminčinou kabelkou v ruce.

Cilčino nadšení bylo tak veliké, že strachu nezbyla ani skulinka, kterou by se k ní mohl dostat. Po takovém místě, jakým je Třpytka, toužila už od svých šesti let, kdy zjistila, že tato škola vůbec existuje. Když jí minulý

rok lektorka tance řekla o konkurzech, které Třpytka pořádá, věděla hned, že to je pro ni to pravé. Nejen talent žáků, ale i výsledky hodin baletu, stepu, moderního tance, zpěvu a herectví (a samozřejmě i veškeré ostatní nudné výuky okolo) pak mohly být využity agenturou školy, která posílala děti na samé úžasné castingy! Třpytka je škola světově proslulá – žáci na ni přicházejí z nejrozmanitějších koutů světa. Chodit na Třpytku byl pro Cilku splněný sen. Nemohla se proto dočkat, až tam opravdu bude!

Jakmile však zahlédla onu velikou budovu z bílého kamene, ve které má Umělecká škola Třpytka své sídlo, veškeré sebevědomí ji začalo opouštět. Už tu samozřejmě jednou byla, a to kvůli konkurzu, ovšem to bylo v období prázdnin, kdy se mohla vyhnout davům žáků valících se do dveří a shromažďujících se na schodech. Cilka věděla, že školu navštěvuje

přibližně pouhých sto padesát dětí, jenže se zdálo, že se všechny rozhodly dorazit přesně ve stejnou chvíli... Vůbec poprvé šla někam s vědomím, že je tam nová, a proto si připadala úplně malinká, když s maminkou procházely Opatskou ulicí, která je vedla ke škole.

Jak byla najednou vděčná, že se na Třpytce nosí uniformy! Nejprve ji toto zjištění velmi zklamalo. Čekala, že si na umělecké škole bude každý nosit to, co si zamane. Ale společně s množstvím informací o škole přišla i zpráva o tom, že je klíčové mít na sobě uniformu, a to platilo i pro ty nejstarší žáky. Nyní byla Cilka ráda, že je oblečená do elegantního šedivého kostýmku složeného ze saka a sukně, vínově červeného svetru a kravaty s vínovými a stříbrnými proužky. Měla dojem, že sem patří. Kdyby na sobě bývala měla své vlastní oblečení, mohla by si třeba vybrat něco, co by se neslušelo!

Umělecká škola
TRPYTKA

Cilka ze sebe setřásla chmurné myšlenky a odhodlaně vykročila směrem k velkým skleněným dveřím. Cože si to ještě před chvílí myslela? Zaprvé, díky svému výtečnému módnímu vkusu by nikdy nemohla šlápnout vedle. Zadruhé, od kdy ji zajímalo, co si o ní myslí ostatní? Se školní uniformou rozhodně nesouhlasí a byla odhodlaná to někomu hned první školní den vysvětlit.

Zatímco stoupala společně s maminkou po schodech vedoucích ke vchodu, začalo se Cilčino dočasné rozladění rozplývat. Nemohla neposlouchat střípek fascinujícího rozhovoru dívek, který se k ní donesl.

„Takže se mě vedoucí castingu zeptal: ‚Umíš plavat?‘ Řekla jsem, že samozřejmě umím, jsem super plavkyně...“

„Amálie Martinová, vždyť ty se nám topíš každý týden!“

„Já vím!“ zahihňala se dívka s kudrnatými vlasy. „Vážně netuším, co budu dělat, jestli tu roli dostanu. Slečna Jonášová mě snad bude muset plavání doučovat. Bude mě chtít zabít!“

Cilka se žárlivě podívala na Amálii, která vypadala asi na třináct let, což bylo jen o pár roků víc, než bylo jí. Vyprávěla o všem s takovým klidem! Cecílie ale přesně rozuměla tomu, jak to dívka myslela. Kdyby měla ona sama takové štěstí, že by ji poslali na skutečný konkurz, přísahala by na svou duši, že umí plavat, jezdit na kole a klidně i žonglovat, kdyby to po ní chtěli! Na strachování by bylo dost času později.

A decorative sunburst graphic consisting of numerous thin, grey lines radiating from a central point, creating a starburst effect. It is positioned behind the title and subtitle.

KAPITOLA DRUHÁ

Dvě nejdůležitější hodiny v životě

Cilka se šibalsky usmívala, když s maminkou procházela skleněnými dveřmi. Měla přitom důvěrný pocit, skoro jako by jí škola patřila. Věděla, že Třpytka je pro ni to pravé, už od chvíle, kdy přišla na konkurz. Její lektorka tance ji tehdy přivedla společně se Sofií, další dívkou z její třídy. Cilka a Sofie si byly navzájem kamarádkami i konkurencí. Pokaždé spolu soupeřily o hlavní roli ve vánočním vystoupení a Cilka soubor vždycky vyhrála.

I přesto měla Sofii ráda a myslela si o ní, že je vážně dobrá tanečnice. Bylo hezké účastnit se konkurzu společně s nějakou známou tváří.

Vše se odehrálo v lednu, před dlouhými osmi měsíci, ale Cilka byla přesvědčená, že na to nikdy nezapomene. Paní Růžová ji spolu se Sofií odvedla na metro, kde se pak obě dívky celou cestu spiklenecky chichotaly. V tu chvíli ani jedné příliš nedocházelo, že jim následující dvě hodiny můžou kompletně obrátit život vzhůru nohama. Jakmile však spatřily budovu školy, náhle jim už do řeči příliš nebylo.

Cilka sevřela rty, až z nich zbyla jen tenounká čárka. V žádném případě nedopustí, aby to dopadlo špatně. Musí výběrové komisi ukázat, co všechno umí. Chtěla se na Sofii usmát, aby jí dodala trochu odvahy. Její úsměv se ovšem rychle rozplynul – Sofie byla najednou úplně zelená! Až do této chvíle si Cilka myslela, že lidé takhle mění barvu jen v knihách.

„Je ti dobře?“
zamumlala
vystrašeně a Sofie
zakroutila hlavou.

„Myslím, že
budu blinkat!“
vydechla.

Paní Růžová je
zavedla do školní budovy.

„Počkej tady, Cecílie!“ zvolala,
zatímco strkala Sofii směrem k toaletám.

„Za minutku jsme zpět!“

Těch minut bylo nakonec nejméně deset.
Cilka se ovšem příliš nestrachovala. Sofie byla
zkrátka nervózní, což někteří lidé zvládají
hůř než jiní – za chvíli jí zase bude dobře.
Ale Cilce nebylo příjemné stát tam o samotě,
svírat své taneční propriety a sledovat ostatní,
jak vcházejí dovnitř za doprovodu rodičů nebo
učitelů. Co když na ni zapomenou? Co když

zmešká konkurz? V dopise to stálo černé na bílém – jakmile někdo jednou přijde pozdě, druhou šanci už nedostane. Předpokládala, že to bude stejné jako na skutečných konkurzech. Nikdo nebude sedět a čekat, až si usmyslí dorazit. Cilka se nervózně koukala směrem k toaletám a přemýšlela, jestli by se neměla jít podívat, co se děje, když vtom se objevila paní Růžová se Sofií. Cilka se na ně zazubila, protože předpokládala, že už musí být její kamarádce úplně dobře.

Jenže Sofii dobře nebylo. Přestože už nebyla zelená, nabrala její bledá pleť namísto toho barvu šedi. Ani jejím kudrlinám se nevedlo dobře; hrůzou se začaly rovnat. Nešťastná dívka se opírala o paní Růžovou a nevypadala na to, že se udrží na nohou, natož aby byla schopná se protancovat složitým konkurzem. Cilka se snažila nevypadat zděšeně – to by Sofii ještě scházelo –, ale moc jí to nešlo.

„Mrzí mě, že jsem tě tu musela nechat samotnou. Dobrá tedy! Pojd'me se nahlásit,“ řekla paní Růžová a její hlas zněl poněkud vystrašeně.

Vážně půjde Sofie na konkurz v takovém stavu? Cilka obě potichu následovala chodbou. Jakmile dorazily k frontě chlapců a dívek, kteří čekali, až vedle jejich jména v seznamu přibude fajfka, měla šanci si se Sofií promluvit.

„Cítíš se líp?“ zeptala se.

„Hmmm, trochu. Promiň. Muselo tě to rozhodit.“ Sofie se slabě usmála.

„Ne, jenom jsem o tebe měla starost. Tohle se ti nikdy nedělo, ani na vystoupeních.“

„Vždycky bývám hodně nervózní,“ polkla Sofie. „Jenže teď je to asi horší, protože jde o důležitou věc. Cilko, já vážně nevím, jestli tam takhle můžu jít!“

Cilka si myslela totéž, ale přece jí to nemohla říct! „Nic se neděje,“ prohlásila sebejistě,